СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

РІК XCIV. Ч. 96. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 21-го ТРАВНЯ 1987 — ЦЕНТІВ 25 CENTS — JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, MAY 21, 1987 No. 96. VOL. XCIV.

Т. КЕЙН ПРОГОЛОСИВ СВЯТКУВАННЯ 1000-РІЧЧЯ ХРИСТИЯНСТВА В УКРАЇНІ

Нюарк, Н. Дж. — Губернатор стейту Ню Джерзі Томас Кейн один з перших пошанував українців і литовців з нагоди 1000-річчя Хрищення України і 600-річчя християнства в Литві, підписавши з цієї нагоди спеціяльну проклямацію, яка була відчитана в присутності українських і литовських представників. Українську спільноту стейту репрезентував Дорадник в етнічних справах у стейтовому уряді Андрій Кейбіда, головний радний Українського Народного Союзу, а литовців Джек Стукас.

Церемонія підписання проклямації відбулася в Нюарку, як інформує кореспондентка газети „Стар Леджер" Моніка Маскі у числі з 16-го травня ц.р. Газета ілюструвала цю церемонію великою фотознімкою. При тій нагоді губернатор Т. Кейн дуже позитивно висловився на адресу українців і литовців і назвав ці народи „героїчними", які не тільки боронять свої релігійні, національні і культурні надбання, але дають докази, що релігії, національної гордости і культурних надбань не можна стерти політичним терором й іншими утисками.

„Я думаю, що росіяни у своїй наївності думали, що вони можуть знищити релігію і культуру при допомозі зброї і терору, — заявив Т. Кейн, — але практика показала, що паленням церков не можна знищити віри в народі. Така практика показує тільки жорстокість і глупоту окупантів".

Згадуючи про Литву, Т. Кейн критикував советський режим і поставив виклик „новій" політиці теперішнього советського керівника Міхаіла Ґорбачова. „Ми повіримо у зміни і 'нову' політику в СССР, якщо побачимо також зміни в Україні і Литві", — заявив губернатор під бурхливі оплески присутніх. При тому він пояснив, що головною ціллю проклямації є подати поневоленим народам крихітку надії і сказати їм, що „ми є разом з ними".

Під час зустрічі було згадано, що українці відзначатимуть 1000-річчя Християнства в Україні в 1988 році у вільних країнах світу. Контрольована советами Російська Православна Церква і російські православні церкви в діяспорі ідуть на поводі советської урядової пропаґанди, яка каже, що 1000 років тому почалося християнство для трьох східньослов'янських народів: росіян, українців і білорусинів, хоч в часі хрищення України не існувала ще Росія. Добре опрацьоване слово про ці справи виголосив А. Кейбіда, відкинувши категорично пропаґандивну кампанію росіян і їхньої Церкви, які мають претенсії до 1000-річчя Хрищення України князем Володимиром Великим в Києві.

Багато було сказано під час згаданої зустрічі про християнство в Литві, яке наступило в 1387 році. Його започаткував король Ягайло і від того часу в країні скорими темпами поширювалась християнська віра. Цю дату литовці в стейті відзначатимуть 31-го травня ц.р. урочистими відправами в Нюарку, якими проводитимуть архиєпископ Теодор Е. МекКеррік і о. Пітер Стравінскас. Після відправ відбудеться репрезентативний бенкет у Вест Орандж. Папа Іван Павло II відправить Богослужбу з цієї нагоди у катедрі св. Петра в Римі у співслуженні кардиналів, архиєпископів і єпископів 28-го червня.

Помер полк. П. Содоль-Зілинський

Кергонксон, Н. Й. — Тут помер у понеділок, 18-го травня ц.р., на 94-му році життя полковник Петро Содоль-Зілинський, бойовий старшина в українських арміях під час Визвольних Змагань у 1917-21 роках, активний член Гетьманського Руху на еміґрації, голова Товариства Запорожців ім. Полк. П. Болбочана і голова 184-го Відділу УНС.

Залишив у смутку дружину Марію, дочок Наталію Дзядів і Лесю Стахів з родинами і сина Петра, відомого пластового діяча, тепер голову Головної Пластової Ради з родиною.

Панахида відбудеться в п'ятницю, 22-го травня, о год. 7:30 вечора, тут в похоронному заведенні Н.В. Humiston. Заупокійна Служба Божа в суботу, 23-го травня о год. 10-ій ранку в церкві св. Трійці біля Союзівки, а опісля похорон на цвинтар св. Духа в Гемптонбурзі, Н. Й.

ВШАНУЮТЬ ПІОНЕРІВ

Рочестер. — Для вшанування піонерів першого поселення — організаторів і працівників Братства св. Йосафата, 217-ий Відділ УНСоюзу влаштовує обід в неділю, 7-го червня ц.р., о год. 1:30 по полудні в їдальні школи св. Йосафата. Квитки, в ціні 10 дол., можна закупити в секретаря Стефана Приймака і касира Стефана Мартинюка.

Союзовець вітав свого конґресмена

Відомий із своєї широкої громадської і союзової діяльности головний радний Василь Пастушок недавно відвідав у Вашінґтоні свого конґресмена В. Кертіса Велдона, республіканця із 7-го дистрикту Пенсильванії. Конґресмен Велдон ще на своїй інавґурації в січні цього року, підтвердив свою прихильність українцям, а раніше він кількакратно виступав на українських форумах. На фото вгорі В. Пастушок (справа) дякує конґресменові Велдонові за постійну підтримку українців.

КУППО ЗНОВ ЗВЕРТАЄ УВАГУ НА ЧОРНОБИЛЬ

Ню Йорк (ПС, КУППО). — Минулого року два дні після того, коли світова преса і телевізія принесла трагічну вістку про нуклеарну катастрофу в Чорнобилі в Україні 26-го квітня 1986 року, Президія КУППО 28-29-го квітня 1986 року вислала відповідного листа-меморандум до американського Уряду і всіх західніх сиґнаторів Гельсінкських угод в справі організації всіх видів допомоги населенню України і Білорусі.

Численні відповіді від урядових і конґресових чинників, які отримала Президія КУППО, свідчили, що інтервенція КУППО і інших українських організацій знайшла зрозуміння. Слід підкреслити, що була поважна ініціятива також від самих американських і міжнародних чинників в цій справі. Президія КУППО отримала листа від Малколма С. Форбса, який, дякуючи за листа КУППО, запевняв, що він як директор Ради міжнародних радіопередач (БІБ) дав доручення передавати відповідні інструкції і поради для пошкодованих чи загрожених радіяцією. Подібні запевнення КУППО отримала від інших американських урядових чинників.

Злочинне промовчування советським урядом і його новим речником „гласності" Міхаїлом Ґорбачовим про сам факт чорнобильської катастрофи, її розміри і наслідки в першу чергу для України і Білорусі давало підставу КУППО і іншим українським чинникам винести ці справи на конференції в питаннях Безпеки і Співробітництва в Европі, яка відбувала свою чергову сесію у Відні в листопаді і грудні 1986 року. КУППО через свого представника передала обширний меморандум, в якому також по-

(Закінчення на стор. 3)

В. Ліщинецького переобрано на голову Клівлендської Округи УНС

В. Ліщинецький.

Парма, Огайо. — Річні загальні збори Клівлендської Округи Відділів УНСоюзу відбулись тут в середу, 22-го квітня ц.р., з участю 17 секретарів, голів відділів і делеґатів.

Голова Клівлендської округи мґр Василь Ліщинецький проводив зборами, на які також прибули заступник головного предсідника д-р Мирон Куропась і головний радний Тарас Шмаґала.

У своєму звіті мґр Ліщинецький підкреслив, що Окружний Комітет лучить громаду і УНСоюз. Він висловив своє задоволення з приводу відвідин головного касира Уляни Дячук і крайового директора продажу забезпечення Генрі Флойда. Мґр Ліщинецький також сказав, що „успіх концерту 'Журавлів' не був би можливим без помочі УНСоюзу". Він признав, що головство УЗО забирає йому багато часу.

Відтак звітували інші члени Управи, а тоді вібулись вибори. Перевибрано Управу: голова — мґр В. Ліщинецький, заступники — Таня Сілецька, касир Володимир Стригун, секретар — Я. Кришталович. На Контролерів вибрано Миколу Бобечка, Віру Напору і Максима Задийного.

Опісля заступник головного предсідника д-р Куропась говорив про корисну працю Г. Флойда, який шукає і вишколює працівників до продажу забезпечення. Він також говорив про активність УНС в обороні українського імени.

Після слова д-ра Куропася відбулася дискусія над різними питаннями. В. Стригун підкреслив потребу організатора у Клівленді. Т. Сілецька сказала, що дуже мало молодих українців цікавляться УНСоюзом і треба шукати українських кандидатів на продавців забезпечення.

М. Задойний видвигнув справу колишньої „одинадцятки" в Головному Уряді, на що д-р Куропась і Т. Шмаґала відповіли від часу, коли речником ОУВФ став д-р Аскольд Лозинський, співпраця стала неможливою.

Я.Кришталович сказав, що треба забути за погане минуле, а думати про краще майбутнє.

Перекускою і гутіркою закінчено ці збори.

Баффало підготовляється до святкування Тисячоліття

Баффало, Н. Й. (О. Чмола). — З ініціятиви місцевого православного і католицького духовенства, 1-го липня 1986 року постав тут Комітет 1000-ліття Хрищення України.

Отці парохи стали діючими головами комітету: православна церква св. Тройці — Чіктоваґа, Н. Й., настоятель о. протоієрей Богдан Сенцьо, католицька церква св. О. Миколая в Баффало — о. Мар'ян Струць, католицька церква Івана Хрестителя — Кенмор, Н. Й, о. Дмитро Лаптута, католицька церква Матери Божої Неустаючої Помочі — Лаканна, Н. Й. і церква св. Василія — Ленкестер, Н. Й., — о. Володимир Вербицький; містоголови: Микола Лисенко — делеґат української православної церкви; Анна Купчак — делеґатка деканату ніяґарського прикордоння УКЦеркви; секретарі: Надя Ільківська — англомовна, Оля Чмола — україномовна.

До комітету ввійшло три особи з кожної парафії: православна церква — Анна Тютюнник, Максим Петручок, інж. Василь Потішко; церква св. о. Миколая — Ілейн Новадли, Орест Пуцак, Маркіян Стасюк; церква Івана Хрестителя — Ірина Вокер, Теодор Лехман, Ніля Стецьків; церква Матери Божої Неустаючої Помочі — Анет і Пет Найди, Іван Ґодзук; церква св. Василія — Анна Берут, Наталія і Дебі Півоварник.

Програмову комісію очолила Н. Стецьків, касир — Марія Ганиць, фінансову і імпрезову — Ілейн Новадли, преса і інформація — о. М. Струць. Комісію Гарвардського Проєкту очолюють: Ніна Сайкевич, Ірина Лаврівська, д-р Семен Дорощак і д-р Евген Стецьків, архів — Мирон Новосяллий.

Сходини комітету відбуваються щомісяця в приміщеннях церков. Пророблено вже багато праці у підго-

(Закінчення на стор. 4)

В. Вебстер є новим шефом Сі-Ай-Ей

В. Вебстер.

Вашінґтон. — У вівторок 19-го травня ц.р. Сенат ЗСА затвердив 94 голосами проти одного Вілліяма Вебстера на становище шефа Сі-Ай-Ей.

Дотеперішній директор ФБІ перебирає аґентство Сі-Ай-Ей у винятково важкому періоді, після померлого недавно Вілліяма Кейсі, діяльність якого на тому пості зустрічалася з гострою критикою членів Палати Репрезентантів і Сенату з приводу його замішання в аферу Іран-контра. Президент Роналд Реґен запропонував В. Вебстера на цей пост 3-го березня ц.р., після того, як його перший кандидат Роберт Ґейтс зустрівся також з критикою деяких сенаторів.

В. Вебстер був загально дуже прихильно прийнятий і в дискусії над його кандидатурою всі схвалювали його працю у ФБІ.

В. Вебстер зближався вже до закінчення свого 10-річного головування ФБІ. Досі керівники Сі-Ай-Ей не мали означеного часу праці на тому пості, а залежали від бажання Президента. Тепер пропонують у Сенаті, щоб обмежити час праці шефа на сім років, але ця пропозиція мусить бути прийнята окремим законом.

Відбудеться 7-ма річна наукова Шевченкознавча конференція

Ню Йорк. — Комісія Шевченкознавства Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету, Української Вільної Академії Наук в ЗСА і Наукового Товариства ім. Шевченка влаштовує сьому річну наукову Шевченкознавчу конференцію, яка відбудеться в суботу, 23-го травня ц.р., о год. 5-ій по полудні, тут в будинку НТШ, при 63 Четверта авеню, між 9-ою і 10-ою вул.

В програмі візьмуть участь: Юрій Шевельов, УВАН; Іван Фізер, із Ратґерського університету; Остап Тарнавський, із НТШ; Юрій Бойко, із Максиміліянського університету в Мюнхені; і д-р Ярослав Падох, голова НТШ.

Після програми відбудеться товариська зустріч при каві і солодкім.

СИҐНАЛЬНА СИСТЕМА НА КОРАБЛІ „СТАРК" БУЛА ВИЛУЧЕНА

Манама, Баґрейн. — Командир американської морської воєнної фльоти на Середземному морі адмірал Геролд Бенсен заявив тут під час пресової конференції, що модерна сиґнальна система на пошкодженому іракською ракетою американському кораблі „Старк" не була включена, бо, мовляв, капітан корабля Ґленн Р. Брайдел вважав, що жадна з воюючих держав у Перській затоці, а особливо Іран й Ірак, не будуть атакувати американських та ще й воєнних кораблів. Залога корабля ніколи не почувалася загроженою, особливо іракськими збройними силами.

Несподіванка, після поцілення корабля одною чи двома ракетами, які летять низько над поземом моря, шукаючи націленого об'єкту, була великою коли ракети розірвались і передня частина корабля почала горіти, створюючи горяч на нижчих поверхах, яка доходила до 750 степенів за Фаренгайтом. Властиво від цієї горячі загинули в більшості 37 американських моряків, що викликало не тільки глибоку жалобу у З'єднаних Стейтах Америки, але й незадоволення американського народу політикою Адміністрації президента Роналда Реґена на Близькому Сході, а у Перській затоці зокрема. На виясненння речників Адміністрації, що американські воєнні кораблі мусять забезпечити вільну плавбу оливних танкерів заприязнених держав, велика частина законодавців в обидвох палатах Конґресу заявили, чому якраз ЗСА мусять це робити, виставляючи своїх вояків на небезпеку арабського екстремізму. Це дуже добре можуть робити самі японці, німці, бельгійці, французи, британці, які в більшості користуються імпортом оливної ропи з Баґрейну та інших держав над Перською затокою, натомість ЗСА імпортують дуже мало цієї ропи, заповнюючи ринок запотребування власними запасами.

Адмірал Г. Бенсен властиво не дав ясної відповіді чому модерна ракетна система, завданням якої є охороняти корабель, мусіла бути вилучена взагалі і це в інтерпритації деяких політичних аналітиків виглядає на шарлатанство, недбальство, або саботаж, як написали деякі газети.

В кожному разі напруга в обширі Перської затоки триває далі, особливо після заяви представників Адміністрації Р. Реґена, що ЗСА й надалі будуть забезпечувати плавбу оливних танкерів з Баґрейну й ігноруватимуть усі погрози Ірану й Іраку. У зв'язку з тим, що відтепер американські кораблі отримали зарядження оборонятись за всяку ціну у випадку назріваючої загрози, на Близькому Сході може дуже легко дійти до поширення воєнного конфлікту з участю ЗСА.

У СВІТІ

ПРЕСОВЕ АҐЕНТСТВО Ассошієйтед Пресс інформує, що у зв'язку з процесом проти Клявса Барбі, Студійний центр голокосту Сімона Візенталя опублікував чергові прізвища німецьких воєнних злочинців і заяву, що у вісьмох країнах перебуває приблизно 250 вонних злочинців типу Барбі, чи нижчої від нього ранґи. Листи осіб були передані центром урядам ЗСА, Канади, Бразилії, Великобританії, Швеції, Західньої Німеччини і Венесуелі. З опублікованих прізвищ центром С. Візенталя називається тільки декілька: Альойза Брунера, який був заступником Адольфа Айхмана, повішеного в Ізраїлі; Роберта Яна Фербелєна, команданта СС в Бельгії; Гайнріха Міллєра, високого старшини ґестапо, відповідального за екстермінацію жидів; Йозефа Шваммберґера, команданта частини СС ,яка відповідала за ґетто в Польщі; Ганса Ґюнтера, який був „правою рукою" А. Айхмана; Антона Бурґера, також з екіпи Айхмана і д-ра Ганса Вільгельма Киніґа, який допомагав д-рові Йозефові Менгелє вести нелюдяні експерименти в концтаборах.

ІРАН, ЗГЛЯДНО ЙОГО прем'єр-міністер Гуссейн Мусаві, перестеріг З'єднані Стейти Америки і Совєтський Союз, щоб вони не вмішуватись до війни між Іраном й Іраком, яка, як відомо, вже тягнеться від 1980 року і обидві сторони стратили у цій війні десятки тисяч вояків вбитими і сотні тисяч пораненими. Він також погрозив, що Іран буде змушений обмежти рух оливних танкерів, тобто вивіз оливної ропи з країн над Перською затокою, якщо покажеться, що котрась з держав, ЗСА чи СССР, будуть допомагати у війні Іракові. Мусаві вважає, що атака іракських воєнних літаків на американський корабель „Старк" є тільки початком атак на кораблі ЗСА і СССР, які „не шануючи суверенітету" арабських самостійних держав, вважають, що вони можуть накидати свою волю іншим. Очевидно, Вашінґтон категорично відкинув погрози Ірану, кажучи, що Перська затока буде відкрита для торговельних кораблів навіть тоді, якщо б прийшлося кожній танкер супроводжати воєнним кораблем.

КАПІТАН АМЕРИКАНСЬКОГО корабля „Старк", пошкодженого іракськими ракетами, Ґленн Р. Брайдел, започаткував свою військову кар'єру 22 роки тому у В'єтнамі. Уроджeнець Піттсбурґу в Пенсильванії, живе тепер з родиною в Норфок, Вірджінія. Після ґрадуації з Пенсильванійського стейтового університету він вступив до військової служби і після закінчення Академії морської фльоти був перекинений до В'єтнаму. Першим його кораблем, над яким він перебрав команду, був військовий винищувач „ЮСС Чеґаліс". Від 1975 до 1978 року Брайдел був викладачем в Академії морської фльоти і перед назначенням його на капітана корабля „Старк" виконував також інші завдання морської фльоти в ділянці дослідів і вишколу молодих старшин.

ПРЕЗИДЕНТ БРАЗИЛІЇ Хозе Сарні заявив у понеділок, 18-го травня ц.р., що він є готовий зрезиґнувати з посту президента рік скоріше і, розпустивши парлямент, проголосити нові парляментарні вибори так, як цього бажають інші політичні партії, надіючись, що зміна парляменту й уряду поправить економічну, фінансову і політичну ситуацію. В телевізійному інтерв'ю Сарні заявив, що він залишить свій пост в 1990 році, замість у 1991 році, коли офіційно кінчається його шестирічна каденція. Ще в 1985 році, коли він перебирав обов'язки президента, Сарні висловився був за чотирирічною каденцією, але для цього треба було міняти конституцію і тоді цю справу залишили не полагодженою. Вміжчасі до голосу знову приходять все більше й більше військовики і тому не можна виключати, що владу перебере знову військова хунта, якщо політичні партії не зуміють сконсолідувати своїх заходів.

В АМЕРИЦІ

ЩЕ ОДИН ДЕМОКРАТ, сенатор Пол Саймон, оголосив, що висуває свою кандидатуру на пост президента у виборах 1988 року. Виступаючи перед студентами коледжу в Карбондейлі, Іллиной, П. Саймон обіцяв, що якщо буде вибраний у Білий Дім, то „продовжить традиції Демократичної партії, початі Рузвелтом, Труменом і Кеннеді". 58-річний Саймон був вибраний в Сенат у 1984 році. До цього він кілька років провів у Палаті Репрезентантів, був віцегубернатором Іллиной. Свою кар'єру він почав як журналіст. Саймон неодноразово твердив, що, ставши президентом, буде добиватися ліквідації безробіття, поліпшень в ділянці освіти, укладення зі Совєтським Союзом договору про роззброєння і доступної для всіх медичної допомоги. Як твердить газета „Ню Йорк Таймс", серед демократів, які вже висунули свої кандидатури, Саймон вважається „лібералом".

ЗАВІДУЮЧИЙ КАНЦЕЛЯРІЄЮ Білого Дому Говард Бейкер заявив в інтерв'ю, що ні президент Роналд Реґен, ні ніхто з його помічників не порушили закону, намагаючись організувати допомогу борцям за свободу в Нікараґуа з „неурядових джерел". Г. Бейкер підкреслив, що „таким було наше становище завжди" і така допомога завжди була законною, маючи на увазі „неурядові джерела". Відомо, що в грудні 1983 року Конґрес прийняв так звану „поправку Боленда", названу від імені її автора, ліберального демократа конґресмена Едварда Боленда. Згідно з цією поправкою, заборонялася державна допомога антисандіністам від жовтня 1984 року до жовтня 1985 року, а пізніше була заборонена воєнна допомога на 1986 фінансовий рік. В поправці говорилося, що допомогу борцям за свободу в Нікараґуа не можна надавати з фондів „Сі-Ай-Ей , Департаменту оборони і будь-якої іншої агенції, зв'язаної з розвідчою діяльністю".

АМЕРИКАНСЬКІ СПОСТЕРІҐАЧІ вважають, що міністер закордонних справ Ізраїля Шімон Перез, який цими днями відвідав ЗСА, намагався заручитися підтримкою жидівської громади в З'єднаних Стейтах в своїх розходженнях з прем'єр-міністром Їцаком Шаміром, який виступає проти самої ідеї міжнародної конференції в справах Близького Сходу. „Поганий мир ліпше, ніж добра війна", — сказав Ш. Перез, викладаючи свою точку зору перед керівниками Американсько-жидівського комітету.

ВЕРХОВНИЙ СУД ЗСА прийняв рішення, згідно з яким закони про рівні права розповсюджуються на всіх американських громадян, в тому числі і на тих, хто не має расових ознак, за якими їх можна було б пізнати. Це рішення прийняте на підставі двох розглянутих справ про дискримінацію, одна з яких стосується араба. В 1978 році американський громадянин Маджід Гасраджі, який народився в Іраку, подав у суд на керівництво коледжу Сейнт Френсіс в Пенсильванії за відмову надати йому постійне професорське місце. На його думку, це було викликане дискримінацією за расовою ознакою. Суд першої інстанції відмовив йому в позові на тій підставі, що араб не може скаржитися за расову дискримінацію. Справа дійшла до Верховного Суду, який вирішив його в користь М. Гасраджі. Вважають, що прийняте рішення приведе до збільшення кількости позовів, в яких громадяни різних етнічних груп країни будуть шукати захисту для себе в законі про рівні права.

БАҐАТО АМЕРИКАНЦІВ мріє побити якийсь рекорд і потрапити на сторінки книги рекордів Гіннеса. Недавно спробу встановити один з таких рекордів відкинула залога пасажирського літака, що летів над Фльоридою на висоті 8 кілометрів. Один пасажир непомітно взяв парашут і підійшов до дверей, щоб зробити „рекордний стрибок". Залога побачила, що хтось намагається відчинити двері, а це могло привести до катастрофи. Після того, як літак приземлився у призначеному місці, рекордсмена-невдаху повели до психіятра на обстеження.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

В Англії — вибори

Королева Великобританії Єлизавета II офіційним декретом розпустила теперішній склад парляменту і затвердила просьбу прем'єр-міністра Марґарет Тачер про проведення дострокових виборів 11-го червня.

Великобританія вступила в тритижневий період „передвиборчої гарячки". Однак більшість спостерігачів вважає результат виборів наперед відомим і одностайно віддає перевагу Марґарет Тачер.

Прем'єр-міністер і сама не приховує впевнености в перемозі. Понеділок, 18-го травня, наприклад, вона цілий день провела в своїй канцелярії на Давнінґ стріт, відмовившись від традиційних зустрічів з виборцями. Її конкуренти, навпаки, перецілували по сотні немовлят, зробивши поїздки по лондонських виборчих дільницях.

На випадок перемоги Марґарет Тачер стане першим британським прем'єр-міністром, що пробув на цьому пості три каденції підряд.

Лідер Лейбористської партії Нілл Кіннок, явно розраховуючи на публіку, взяв на руки немовля і проголосив, що на випадок перемоги його першим декретом буде створення „жіночого міністерства" — органу, який буде охороняти права жінок.

Від лейбористів не відстають і керівники Альянсу — коаліції Соціял-демократичної і Ліберальної партій. Лідер лібералів Дейвид Стіл оголосив про намір створити три мільйони додаткових місць праці, про розширення системи безплатного медичного обслуговування і про безплатний телефонічний зв'язок для старших людей. Він заявив, що Альянс відходить від традиційної двопартійної системи і про намір захищати „позаклясові інтереси".

Деякі газети звертають увагу на стримані „нуклеарні" обіцянки Д. Стіла і його колеґи Овена. Лідери Альянсу вважають, що Великобританія повинна мати власну зброю стримування, але мають намір витратити на цю мету значно менше, ніж плянує М. Тачер.

Останнє опитування громадської думки, проведене інститутом Гарріса, показує, що 42 відсотки англійців підтримують М. Тачер, лейбористи можуть розраховувати на 32 відсотки голосів, Альянс — на 24. Якщо симпатії виборців не зміняться за три тижні, то Консервативна партія переможе з більшістю на 70 парляментських місць.

В особливо незавидному становищі перебувають лейбористи, які втрачають прихильників навіть у традиційно „соціялістичних" групах і організаціях. Нілл Кіннок змушений воювати „на два фронти" — з консерватистами і з лівим крилом власної партії. „Лівaків" цікавить не стільки довготермінове економічне і соціяльне плянування, скільки надання рівних прав „пригнобленим меншинам". До цієї категорії ліві лейбористи зараховують вихідців з колишніх британських колоній, безробітних, жінок, гомосексуалістів і лесбіянок.

Можливо, сам того не бажаючи, першого передвиборчого удару лейбористам завдав міністер закордонних справ тіньового кабінету Деніс Гілі, який сказав, що „в Кремлі моляться за перемогу лейбористів". Традиційна неприязнь англійців до тоталітарних систем не примусила на себе чекати, що було зразу ж підтверджено опитуванням громадської думки.

Велике зацікавлення у лондонців викликало недавнє відвідання М. Тачер і Н. Кінноком змагань з копаного м'яча на лондонському стадіоні Вемблі. Тачер займала місце в королівській льожі, а Кіннок змушений був задовільнитися звичайним місцем.

ПРЕДСТАВНИК західньонімецького міністерства юстиції Альфред Штрайм посвідчив, що його міністерство перевірило головніші документи, що їх французька прокуратура вживає на процесі проти воєнного злочинця і колишнього шефа ґестапо в Ліоні, Франція, і прийшло до висновку, що вся документація є автентичною. Деякі з цих документів виразно підтверджують безпосередню відповідальність Клявса Барбі в депортації жидів до концтабору в Авшвіці. К. Барбі судять в Ліоні за злочини проти людства, хоч підсудний не бере участи у процесі безпосередньо, тобто його немає на судовій залі, а зв'язок між ним і судом існує тільки через адвоката. Як відомо, раніше адвокат К. Барбі Жак Верже твердив, що усі документи прокуратури є фальшиві і тому суд не може брати їх до уваги.

Іван Кедрин

УНДІМ У НЮ ЙОРКУ — ГРОМАДСЬКА ФОРТЕЦЯ

У неділю, 31-го травня ц.р., о год. 2-ій по полудні, відбудуться Загальні збори уділовців Українського Народного Дому в Ню Йорку. Всі вони отримали від Дирекції повідомлення зі залученим денним порядком нарад та з просьбою — прибути особисто, або негайно відіслати залучене „проксі", яке передає уповноваження теперішній Дирекції. Вона має турботи, важкі проблеми, з яких деякі доволі тривожать: на Загальних зборах уділовців УНДому вже після його трагічної пожежі виявилося, що на превеликий жаль, не всі здають собі справу, що Український Народний Дім у Ню Йорку — це фортеця українських мешканців цієї метрополії світу. Джерело цих турбот криється в помилці, що її зробили засновники УНДому, члени першого Комітету, до якого мав честь належати й автор цих рядків. Цією великою помилкою було зачартерування УНДому як корпорації, а не як неприбуткової громадсько-культурної установи.

Але, — як про це вже була мова на сторінках „Свободи" — з придбанням УНДому на базі „шерів", уділів, був арґумент, що коли люди знатимуть, що вони є „співвласниками" УНДому, то це приспішить продаж таких уділів, що тільки за формою є уділами, бо насправді це даток на придбання цієї громадської фортеці. Тоді, у 1952 році, коли зачартеровано УНДім, нікому й на гадку не могло прийти, що хтось захоче інакше розуміти закуплений за 25 дол. уділ, як тільки пожертву. Знаємо, що в житті людини, народу і країни, не раз одна важка помилка мститься довго-довго спричиняє важкі труднощі та клопоти.

Тим часом і національно-громадська совість і логіка та „здоровий хлопський розум" повинен би диктувати, що Український Народний Дім у Ню Йорку на Другій авеню „українського" Давнтавну не повинен турбувати існуючу Дирекцію і тих громадян, які цікавляться УНДомом і його проблемами. Всі члени кожної Дирекції від часу існування УНДому по нинішній день працюють добровільно і безплатно, без найменшої особистої матеріяльної користи. У теперішній Дирекції заступлені всі політичні середовища і це доказ, що при всьому розгардіяші на нашому внутрішньому громадсько-політичному відтинку існують і ясні моменти згоди в сімействі. На засіданнях теперішньої Дирекції нема ніколи ніяких суперечок, а тільки обмін діловими думками про актуальні ділові справи і завжди різниці таких думок вирішується у повній гармонії. Немає турбот фінансового характеру. Відбудовано вже всі поверхи за винятком тільки ще найвищого, п'ятого, і за винятком вінди, яка, на основі карти ще з часу „Стайвезант Касіно", як називався будинок, і вінда належить до сусіднього будинку Пласту. Але вона перестарілого зразка, не автоматична, а вимагає окремого службовика, який віз би кожного бажаючого, і тому, за порозумінням із теперішніми керівними чинниками Пласту, рішено збудувати нову. Для отакого закінчення відбудови УНДому треба додаткової позички 150,000 дол. На відбудову УНДому Українська Кредитова Кооператива в Ню Йорку поспішила з признанням позички і УНДім цю позичку разом із відсотками точно сплачує.

На отримання цієї додаткової позички треба рішення Загальних зборів. Тому, що були вже преценденти, що квестіоновано правильність Загальних зборів з уваги на неприсутність потрібного числа уділовців — треба, щоб обов'язково всі, які отримали повідомлення про Загальні збори із залученою карткою щодо уповноваження Дирекції — „проксі" — негайно відіслали ту картку. В інтересі збереження УНДому як української громадської поза і понад партійної фортеці, треба, щоб на Загальних зборах явилися представники тих установ і організацій, які є уділовцями. Своєю присутністю вони засвідчать, що українській громаді в Ню Йорку залежить, щоб зберегти цю станицю і використати для наших загальних потреб. Усі домівки в УН Домі винаймлені українським людям. Прегарно відбудована, поширена і прикрашена нова велика заля приманює різні неукраїнські групи, які хотіли б винаймити цю залю на довший час. Дирекція зволікає, бо воліла б, щоб цією залею користувалися українські люди на різні великі зібрання, бенкети і забави. Коли таких українських клієнтів дотепер було мало, то це можна пояснити тільки тим, що люди просто не знають, що існує така прегарна нова велика заля у такому ідеальному місці.

Є багато українських будинків в Ню Йорку з Українським Інститутом Америки — палацом на 79-ій вулиці і 5-ій авеню на чолі. Є залі у зараз сусідньому великому будинку Визвольного Фронту, є заля сусіднього УСК-у, є недалеко на 4-ій авеню будинок із гарною залею Наукового Т-ва ім. Шевченка, має досить далеко в горішній частині міста свій будинок УВАН, є трохи менша заля будинку Союзу Українок, є заля близького, також на 2-ій авеню, Українського Конґресового Комітету. Але ні одна з тих установ не виконує тих функцій і завдань, що Український Народний Дім.

Український Народний Дім мусить залишитися таким, як його створили основники в 1952 році. Це був би скандал на всю українську громаду між двома океанами, якби його загирено.

Тому треба вдарити в дзвін — хай ніхто, що має картку з „проксі" не кидає її до сміття. І хай усі без винятку уділовці УНДому стоять позитивно на становищі, що їхні уділи — це пожертва для громади, яка потребує цього дому, як своєї громадської фортеці.

Василь Витвицький

СТО ВИПУСКІВ КИЇВСЬКОЇ „МУЗИКИ"

I.

У половині минулого року київський журнал „Музика" випустив своє особливе, соте за чергою, число. При цій нагоді варто приглянутись ближче журналові, який є органом трьох установ: міністерства культури УССР, Спілки композиторів України і Музичного Товариства.

Історію цього журналу треба почати з його передісторії. Уже з 1920 років виходили на українських землях різні музично-періодичні видання, як „Музика", „Музика масам", „Музичний Листок", „Українська Музика". Натомість у роках після Другої світової війни ціла Україна, як довга і широка, мусіла обходитися без свого музичного журналу. Це — ясна річ — було з великою шкодою для країни з таким замітним музичним минулим і з таким рухливим музичним життям. Щойно після довгих десятиліть у січні 1970 року появився нарешті перший випуск оновленої „Музики".

Дивлячись на зміст „Музики", її тематичний засяг і рівень можемо виразно розрізнити світла і тіні. До перших належить доволі високий професійний рівень музикознавчих праць і статтей. Знання предмету, змагання за точність даних та інформацій — це риси, які постійно подибуємо на сторінках журналу. Коли в першому випуску журналу за 1986 рік читаємо, що сьогочасне українське музикознавство підвищило свій авторитет і впевнено виходить на міжнародну арену, то це не самохвальба, а ствердження дійсного стану.

У „Музиці" доволі багатий ілюстраційний матеріял, світлини музик, музичних інституцій, подій, інструментів тощо. Кожний випуск приносить теж нотні сторінки, переважно короткі твори для співу з фортепіяном.

Важливе місце займають статті з історичною тематикою. У статтях про українських музик минулого можна знайти чимало нових даних про їхнє життя й діяльність. Там: Марко Полторацький, Максим Березовський, Артем Ведель, Дмитро Бортнянський, Микола Лисенко, Микола Леонтович та інші. Час від часу появляються спеціяльні випуски присвячені окремим темам, чи подіям, як музична культура Києва, хорова музика в минулому й сьогочасному, сторіччя з дня народження Станислава Людкевича та інші. У 1985 році на сторінках журналу віддзеркалилися святкування 300-ліття І. С. Баха та Г. Ф. Гендля. При цій нагоді знову виявилося цікаве явище: помітний зріст замилування до органної музики в Україні і то однаково з боку музик-виконавців, як і слухачів. Не менше замітне те, що інструмент орган, як засіб вислову, зацікавив декого з-поміж сьогочасних українських композиторів обох ґенерацій — старшої і молодшої. Увагу і — треба признати — турботу за належну музичну освіту молоді видно з численних статтей і дискусій присвячених цій важливій справі.

У кожному числі журналу одна — дві сторінки присвячені „Орбітам української музики", тобто діяльности українських солістів і ансамблів поза межами України. Це хроніка виступів згаданих мистців по країнах Союзу ССР та по різних державах світу. При цьому, одначе, не обходиться без дивоглядів. Ото один з них.

Довгі роки працює в Києві струнний квартет, якому надано почесну назву „Квартет ім. Миколи Лисенка". В його репертуарі численні твори західньоевропейських, українських та російських композиторів. Їде цей квартет закордон і дає концерти переважно, а то й виключно з творів російських композиторів. Навіть один рецензент у Східній Німеччині, який гру мистців з України оцінив доволі високо, не втерпів і запитав прямо: „А де ж твори українських композиторів?" Як інформує „Музика" (1986 ч. 4), під кінець 1974 року члени квартету ім. Лисенка мали в Києві зустріч з композитором Дмитром Шостаковичем, твори якого займали чи не перше місце у їхніх виступах. Вони відкрили йому свій плян: приїхали в Москву з повним концертом присвяченим виключно його, Шостаковича, творам. На те вони почули від композитора:

„Краще зіграйте пару моїх квартетів і — кілька українських, з якими Москва не знайома".

Закінчення буде.

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує Лев Яцкевич

На руїнах леґендарної Трої

Ім'я Трої увійшло до світової історії, літератури та культури шляхом епопеї „Іліяди", що її створив, леґендарний старогрецький поет Гомер. У епопеї він описав грецько-троянську війну, що тривала майже десять років. Причиною цієї війни було те, що Парис, син Троянського короля Пріяма, викрав уродливу Єлену, дружину спартанського короля Менелая. В обороні чести Менелая виступила ціла Греція, яка вислала під проводом Агамемнона, брата Менелая 100,000-ну армію для підкорення Трої та відібрання викраденої Єлени. Так говорить леґенда, але справжньою причиною цієї довголітньої війни було, мабуть, економічне суперництво між Грецією та Троєю. Греки бо були мореплавами торговцями, які шукали поширення економічної експансії та ринку збуту для своїх товарів на Сході, шлях до якого провадив через Чорне море. Але на перешкоді цьому стояло місто Троя, розташоване при самому вході до притоки Дарданеллів, недалеко від півострова Ґалліполі, що під час Першої світової війни був свідком однієї з найбільш кривавих битв. Але Троя мала потужні оборонні мури й не так легко було її здобути. У висліді, грецьке військо започаткувало її довголітню облогу.

У своїй чудовій епопеї Гомер описав незвичайно барвистими мазками всі етапи цієї облоги та проснував її низкою геройських випадів з-поза мурів Трої та блискучих відсічей греків з участю таких героїв, як Гектор, Ахілл, Аякс та Патрокл.

Приблизно в 1200 році до нашої ери греки вдалися до хитрощів та за порадою Одиссея збудували величезного дерев'яного коня, в якому примістили кільканадесят своїх воїнів, а самі звинули табори, вдаючи поворот домів.

Вночі троянці втягнули до міста залишеного коня, з якого непомітно вийшли заховані в ньому грецькі воїни та відчинили міські ворота, крізь які ввійшло до Трої грецьке військо, сплюндрувало її та, за деякий час забуло про її існування.

Але не забув про неї німецький археолог — аматор, Гайнріх Шліман, який на торгівлі з Росією доробився великого майна, яке майже всеціло зужив на здійснення своєї життєвої мрії — віднайдення та відкопання руїн стародавньої Трої. Із цією настановою він приїхав 1870 року до західньої Туреччини та почав розкопки в низу пагорб, в місцевості Гіссальрік. Звичайно, Шліман, як аматор в археології, не був ознайомлений з науковою методою розкопок і тому почав без великої застанови копати широчезний рів, 22 стопи завглибшки. Те, що він розкопав була, не одна гомерова Троя, але нашарування дев'ятьох Трой, збудованих одна над одною на руїнах попередніх міст, від вчасної бронзової доби до 400 років до нашої ери.

Не зважаючи на те, що розкопки Шлімана завзято критикували професори археологи, вони становлять ще й досі одну з найбільших туристичних атракцій в Малій Азії.

Перед входом до руїн Трої височіє модерна версія троянського коня та розташована поруч нього невелика крамниця з подарунками та сувенірами; зараз за ним стоїть невеликого розміру музей з глиняними глечиками, жбанами та посудою із вчасних троянських поселень, від 3000 до 350 року до нашої ери. З музею провадить 13 ступенів вгору до справжніх руїн, у яких не так легко розібратися. Тому найкраще дивитися на них з точки зору категорії усталеної археологами про наявність дев'яти Трой, що існували від 3000 до 400 років до нашої ери.

Звичайно, можна мандрувати та оглядати руїни тих всіх Трой самому з путівником в руці або разом з автором цього путівника Мустафою Аскіном, що сповняє там, за невеликою винагородою, функцію ґіда. Але в одному і другому випадку турист буде розгублений. А тепер слід уявити собі, як мусів бути розгублений — дивлячись на свої розкопки — саморобний археологічний „експерт" Гайнріх Шліман, що був, до речі переконаний в тому, що Троя II, цебто друге нашарування міста в його розкопках з її оборонними мурами, воротами та воєнними колісницями була саме Гомеровою Троєю, нездійсненою мрією цілого його життя. Щойно пізніші розкопки археологів з університету Синсинаті, виявили, що Шліман в оцінці давнини своїх розкопок „промахнувся", як то кажуть на одну тисячу років.

А все ж таки Шліман у своїх археологічних розкопках мав неймовірне щастя, коли взяти до уваги, що вже 14-го червня 1873 року він натрапив у них на справжній скарб, що складався із 8,700 золотих чаш, перстенів, браслет, нараменників та ваз, що він їх у своєму романтичному захопленні назвав скарбом Пріяма, а одну, незвичайно гарно виготовлену діядему — персональною власністю славної троянської Єлени, викраденої дружини спартанського короля Менелая.

Шліман був одружений з молодою грекинею, якій він дозволив тим діядемом користуватися. Але по деякому часі ті всі скарби він передав до Етнологічного Берлінського Музею, де

(Закінчення на стор. 3)

Пилип Демус

МИ БАЧИЛИ УКРАЇНСЬКУ БРАЗИЛІЮ

III.

У Колеґії св. Ольги нас прийняли дівчата концертом і вечерою. Тут треба пояснити, що собою становить Колеґія св. Ольги. Це гуртожиток для дівчат. Він поділений на два відділи: один для найменших (до 14-го року) зветься Інтернатом, другий для дівчат гімназійного віку — зветься Інститут. В цьому Інституті вишколюють дівчат на катехиток. Тим, хто не зустрічався з терміном „катехитки", вияснюємо: дівчата ходять в місті до щоденних шкіл, а в Інституті вони отримують спеціяльний щоденний вишкіл українознавства, релігії і катехизму, а також співу, танців і вишивання. Там приготовляють їх на працю в колоніях, де немає ні парафій, ні священиків. А колонія — це, поодинокі скупчення — центри з церковцею і шкільним домом. Поблизу кілька хат, а інші розкидані в околичних горах.

Наша студентка-стипендистка, що має тепер 18 років, є вже катехиткою. Але, якщо ми згодимося платити за неї ще три роки, то вона піде на дальші студії і по трьох роках стане вчителькою.

Сама катехитка має специфічне завдання. У січні ц.р. Мирослава Крива, директорка Інституту, пише: „Під цю пору нас тут горстка. Всі інші старші (включно з вашою стипендисткою) виїхали на поселення (колонії) на катихетичну працю. Пішло їх понад 50 на 23 поселення. Вони вчать катехизму, української мови, танців, співу, приготовляють дітей до першого Причастя, а навіть вчать неграмотних батьків читати й писати."

Тепер школи в Бразилії мають вакації до 12-го лютого. Це літній гарячий час. Катехитки в цей час не відпочивають на пляжах Ріо, а працюють серед своїх поселенців. Оце й є завдання катехиток. Вони не є черниці, можуть одружуватися чи вибирати професії. Ті, що закінчать учительський семінар, стають професійними вчительками по колоніях і отримують державну платню. Казали нам там, що це такі ідейні одиниці, що залишають собі тільки одну третину платні, а решту віддають на потреби громади. Катехитки без вишколу вертаються до родини, але вони вже свідомі громадяни.

Вернімся тепер до першого вечора в Прудентополі, по Колеґії св. Ольги. Увійшовши в залю, ми побачили повну сцену дівчат в яскравих блюзках. Розміщені на сцені у формі амфітеатру, так що задні ряди досягали стелі. Це була жива картина, що її важко забути. Без диригента лунала пісня за піснею, а накінець „Многая літа..." Далека Бразилія, стільки років, стільки поколінь відірваних від материка, а такий живий український дух! І нам потекли сльози... В цей час раптово зірвалася надворі буря з громовицею. Всі світла погасли. Тільки блискавки освітлювали на мить ту „вишиту" сцену, а дівчата продовжували співати...

Коли б перепитати кожну дівчину, що на сцені, ми б довідалися про сувору її дійсність: одній помер батько, залишивши дев'ятеро дітей, другій захворіла мама на невилікувальну недугу, третьої батько — алькоголік. І так міняються картинки минулого тих дівчат, як міняє калейдоскоп свої кольори. Раз вони вирвані з нужди, стали ногою на твердий ґрунт своєї школи, то їм краще завтра запевнене. Щойно знаючи їх минуле і дивлячись наниз зблизька, зможемо краще зрозуміти той вклад праці над тією дітворою зі сторони наших духовних і світських провідників. Директорка М. Крива потвердила це в своїм привітальнім слові.

Настрій за вечерею був веселий і невимушений. Обслуговували катехитки. Деякі з нашої групи зустрілися з своїми стипендистками за всі роки вперше. Приглядаючись збоку тим зустрічам, здавалося, що зустрілися члени родини по довгій розлуці.

Тому що попередньої ночі падав дощ, і дороги в горах розмокли, ми замість на колонії, поїхали за Прудентопіль до Виховної Семінарії, де протягом трьох років перебувають наші молоді хлопці, що їх підготовляють на теологічні студії. По трьох роках молоді студенти можуть змінити думку, якщо теологічні студії їм не відповідають. Ті студенти утримують себе самі. Ходять біля пасіки, збирають мед, продають мед по крамницях, годують корови, доять, мають своє молоко, м'ясо; плекають городину, риж, — вони є самовистачальні.

Поза церковними вправами, вони також займаються спортом і прогулянками. З розмови отця настоятеля було видно, що провід особливу увагу звертає на опанування й виправлення української мови в слові та письмі.

Вернувшись з короткої прогулянки до Семінарії, ми оглянули різні установи в Прудентополі. Відвідали церкву св. Йосафата, парохом якої є дуже відданий та ідейний о. Василь Цимбалістий; зайшли до Малої Семінарії, до забудувань манастиря й семінарії св. Йосифа ОО. Василіян. Це гуртожиток і школа для хлопців віком 10-18 років; директором є там о. Елевтерій Дмитрів. Хлопці привітали нас знову щирою українською піснею. Знову деякі з туристів віднаходили своїх стипендистів. Закінчивши тут гімназію, хлопець може йти на вищі студії, якщо має фінансову допомогу, або вибрати теологічні студії. Учні в інтернаті та в Колеґії св. Ольги — це діти бідних селян, вирвані з бідних гірських колоній. Поза шкільними завданнями щоденної школи, діти відбувають українознавчі дисципліни, включно з танком і піснею.

При парафіяльних забудуваннях можна було бачити невелику площу. Ця площа вже не світить пусткою. На ній ми бачили робітників, що заливали цементом фундамент під будову нового Українського Культурно-освітнього Центру. В тій будівлі буде музей з усіма зразками української культури, матеріяльної та духовної: театрального мистецтва, історії України і української діяспори по всіх континентах; свідків наших світлих моментів, як і унікальних катастроф. Тут буде велика бібліотека. А на сторожі цього культурного дому поставлять Слово — пам'ятник Тарасові Шевченкові, який має із свого п'єдесталю... говорити до своїх братів у Бразилії. Отець Цимбалістий, є автором тих задумів, пояснював нам, що Центр цей має бути духовною остоєю усього українства, не тільки Бразилії! Дух 1000-ліття Хрищення є для них дороговказом і силою, в ім'я тієї духовости української вони розпочали це велике діло. Вони щиро вірять, що цей задум осягнуть, хоч би це мало тривати й 20 років, бо „без культури нарід нічого не вартий", — підкреслив отець парох.

(Продовження буде)

Загальні збори корпорації „Українське Село"

Дім для старших віком „Українське Село" протягом короткого часу став одним із найновіших тривалих пам'ятників живучости української громади великого Дітройту. Унікально збудований на розлогій площі, він став притулком для численних старших віком громадян. Запорукою і гарантією його існування є 15-членна дирекція корпорації, обов'язком якої є дбати про його потреби і забезпечення на майбутнє. У п'ятницю, 20-го березня ц.р., відбулися чергові загальні збори корпорації у власному приміщенні при численній участі членства. Загальні збори попередила смачна вечеря.

Заприсяження нововибраної дирекції „Українського Села" у Дітройті. При мікрофоні Ярослав Карпінський, корпораційний адвокат.

Програму вечора відкрив президент корпорації Степан Віхар, який привітав присутніх. Після молитви і вечері екзекутивний директор Анастазія Волхер представила членів дирекції і почесних гостей, включно з посадником Воррену Роналдом Бонковським, який привітав „Українське Село" від міста Воррен.

Опісля С. Віхар офіційно відкрив Загальні збори. Після перевірки кворуму, секретар Ігор Іваницький прочитав протокол попередніх Загальних зборів, який прийнято без змін. Дальше слідували звіти членів і членок дирекції, які започаткував С. Віхар. Звітували А. Волкер, О. Адамек, Ю. Неліґен, С. Андерсон, І. Гулик, Ю. Мазяк, І. Дадсон, З. Василькевич і Л. Воробкевич. Після звітів відбулася коротко дискусія. Опісля голова комісії правил і етики Луїза Сакс запропонувала деякі зміни до статуту, які з малими вийнятками прийнято. Після звітів голова номінаційної комісії Юстина Неліґен запропонувала таких осіб до дирекції на наступний рік: О. Адамек, П. Будзол. Е. Бужинскі, І. Дадсон, С. Дуб, І. Іваницький, Ю. Мазяк, Ю. Неліґен, Л. Сакс, К. Стойко, Р. Татарський, М. Томин, З. Василькевич, С. Віхар і Л. Воробкевич. Листу номінаційної комісії прийнято одноголосно. У різному прийнято рішення, щоб „Українське Село" на пропозицію гуртка „Червона Калина" відзначило день 27-го квітня ц.р., трагедію у Чорнобилі, садженням дуба при співучасті громадянства на власній площі. Під кінець Загальних зборів корпораційний адвокат Ярослав Карпінський перевів заприсяження нововибраної дирекції. Вкінці С. Віхар подякував присутнім за участь і попросив про підтримку на будуче.

На перщому засіданні нової дирекції управа затвердила таких осіб: Степан Віхар — президент, Юстина Неліґен — перший заступник, Іван Дадсон — другий заступник, Зенон Василькевич — третій заступники і референт преси та інформацій, Ігор Іваницький — протоколярний секретар, Юліяна Мазек — скарбник і фінансовий секретар, Ольга Адамек — кореспонденційний секретар, Луїза Сакс — референт статуту і етики, Лев Воробкевич — референт нових мешканців, Михайло Томин — референт від будинку, Амі Бужинскі — референт членства, Стефа Дуб — референт від мистецьких виставок, і вільні члени — Павлина Будзол, Кей Стойко і Роман Татарський. Анастазія Волкер була затверджена на становищі екзекутивного директора з повними повноваженнями члена дирекції.

Зенон Василькевич

Філядельфійський „Прометей" готується до ювілейних святкувань

У понеділок, 23-го березня ц.р., відбулися Загальні збори українського чоловічого хору „Прометей" в приміщеннях Українського Освітньо-Культурного Центру в Абінґтон. Па. Збори відкрив і привітав присутніх уступаючий голова хору Олег Прасіцький, який теж перевів вибір президії, що вела програму вечора. До президії ввійшли: д-р Олександер Білик — голова, Володимир Кріль — заступник. мґр Ігор Кушнір — секретар. Після прочитання протоколу з попередніх Загальних зборів та устійнення порядку нарад, члени управи склали свої звіти. Голова подав, що хор мав великий успіх в минулому році, виступаючи на різних імпрезах: на Українському Фестивалі в Ґарден Стейт Артс Центр, на Союзівці, в „Кеннеді Центрі" у Вашінґтоні. Хор влаштовував свою вже традиційну Новорічну забаву та спонзорував працю над новим репертуаром і вивчив Службу Божу.

Далі обширно звітували Микола Зварич — касир, Павло Галас — господар і Володимир Кріль — секретар. Після короткої дискусії над звітами голова Контрольної комісії Зенон Чайківський подав внесок уділити уступаючій управі абсолюторію. Присутні цей внесок одобрили та склали призання за пророблену працю.

Голова Номінаційної комісії Володимир Кононенко подав листу нової управи, яку члени хору одноголосно вибрали на наступну каденцію. До Екзекутиви ввійшли д-р Володимр Кріль — секретар, Микола Зварич — господар, Павло Галас — бібліотекар і Володимир Кононенко — архівіст. До мистецької комісії ввійшли: Олег Прасіцький — голова, д-р Іван Павлічка, д-р Олександер Білик і Маріян Капій. До Збіркової комісії ввійшли: Омелян Бобяк — голова, Сем Прокопик, Василь Микієвич, Михайло Василенко і Богдан Одежинський . До Контрольної комісії — Зенон Чайківський, Іван Староста і Роман Вомпель.

Нововибраний голова д-р Володимир Вірщук подякував членам хору за довір'я і просив усіх хористів допомогти проводові у праці.

В дискусії після голосування присвячено більше уваги на надходячі святкування з нагоди Тисячоліття Хрищення України. Диригент хору Михайло Длябога подав до відома, що „Прометей" був запрошений до участи у величавих концертах в Римі і Вашінґтоні в 1988 році і був покликаний Митрополитом Стефаном Суликом до співпраці з Митрополичим Збірним Хором. Члени „Прометею" гарячо прийняли ці запрошення та рішили вповні себе присвятити праці, що її вимагають такі виступи. Хор теж рішив прийняти з поміччю нашим релігійним і громадським установам в організуванні таких концертів, бо перед нами стоїть ще досі небувала нагода показати перед світом нашу багату музичну спадщину.

В 1988 році український чоловічий хор „Прометей" святкуватиме також 25-ліття свого заснування. Цей хор є відомий уже широко із своїх виступів у ЗСА і поза їх межами, має за собою поважний вклад у скарбницю української культури, гідно її репрезентує та одержав прихильні рецензії від знавців хорового мистецтва.

Всім своїм дотеперішнім здобуткам хор завдячує посвяті мистецьких керівників та проводів як теж і членів хору. Щоб належно приготовитися до надходячих святкувань, хор потребує чисельно збільшити свої ряди і тому апелює до колишніх хористів, як теж і до співучої молоді стати в ряди хору.

Проби відбуваються кожного понеділка від год. 8 вечора в приміщенні Українського Освітньо-Культурного Центру. В справах, зв'язаних з „Прометеєм", просимо звертатися до голови (тел: 659-7338) або містоголови (тел: 242-3689). Кореспонденцію слати на адресу голови — P. O. Box. 22 Dresher, Pa., 19025.

І. К.

КУППО...

(Закінчення зі стор. 1)

руч інших справ була з'ясована вичерпно чорнобильська катастрофа і її наслідки для України та її сусідів. Разом із переданням меморандуму представник КУППО мав змогу ще особисто зустрічати деяких учасників конференції і закордонних журналістів та порушити різні питання, що відносилися до українських справ.

З уваги на те, що саме 26-го квітня ц.р. минув рік від часу цієї страшної трагедії, наслідки якої український народ буде відчувати ще десятки років, то вона не може залишитися поза увагою українських церковних, політичних і громадських чинників, і тому Президія КУППО звернулася в першу річницю цієї катастрофи окремим листом до всіх західніх держав-сигнаторів Гельсінкських угод з проханням підтримки вимоги українських політичних і громадських чинників. В цьому листі-меморандумі підкреслено, що західні держави, відносно яких СССР має правно-міжнародні зобов'язання інформувати про нуклеарні катастрофи, ще й досі не мають повних інформацій про все те, що сталося в Чорнобилі, скільки було жертв у наслідок радіяції, які заходи уряд поробив, щоби допомогти населенню України тепер і в майбутньому. Зокрема підкреслено в згаданому меморандумі злочинну мовчанку совєтського уряду, саме в найбільш критичний час, тобто в перші години після самої катастрофи. Про саму катастрофу світ довідався від шведських урядових чинників, які були занепокоєні наглим підвищенням рівня радіяції. Ні Україна, ні Білорусь, які формально належать до Об'єднаних Націй як „суверенні держави", не реагували на цю трагічну у своїх наслідках катастрофу, а Ґорбачов заговорив під тиском світової опінії щойно 14-го травня. Навіть по упливі цілого року від трагічної катастрофи совєтський уряд і досі не дозволяє на допомогу зі сторони міжнародних чинників і родин чи свояків пошкодованих, які живуть у вільному світі.

Президія КУППО у меморандумі подала цілий ряд вимог, між якими головніші були:

- Вимагати від уряду СССР повних інформацій відносно причин, розмірів і наслідків катастрофи в Чорнобилі;
- Поробити відповідні заходи для встановлення безпосереднього зв'язку з Україною і безпосередньо пошкодованими районами;
- Встановити незалежну міжнародну комісію для контролі безпеки нуклеарних реакторів в цілому СССР;
- Дозволити українцям, що живуть у вільному світі, прийти з допомогою своїм рідним і землякам, також дати дозвіл на право виїзду за кордон для медичної допомоги і лікування від наслідків радіяції.

На руїнах...

(Закінчення зі ст. 2)

вони пропали в його підземному сховку під час Другої світової війни. Існує дві версії про долю цих скарбів; одна, що ті скарби забрала із собою совєтська армія, та друга, що хтось був обзнайомлений з місцем їх підземного схову, перетопив їх на золото та згрошовив на чорному ринку в Берліні. — „Sic transit gloria mundi" — „так минає земна слава".

Деякі залишки „троянських" находок Шлімана можна оглянути в великому музеї розташованому при вірменському костьолі, в місцевості Канаккаля, 17 миль від руїн Трої.

Декілька років перед смертю Шліман признав свою велику помилку в ідентифікації Гомерової Трої та скарбів Пріяма, які, на його думку, ніколи не бачили, ні Пріям ні троянська Єлена. У своєму аматорському захопленні він, звичайно, „прокопався" крізь руїни гомерової Трої до її вчаснішого поселення, приблизно на 1000 років.

Для всіх абсольвентів клясичних гімназій, що вчилися колись гомерової греки та читали „Іліяду" та „Одиссею" в оригіналі, а навіть для тих нечисленних білих круків, що читали їх у знаменитих українських перекладах Бориса Тена чи П. Байди-Ніщинського, руїни стародавньої Трої становитимуть велику туристичну атракцію, для якої варто витратити один день, використовуючи Смирну (Ізмаїл) в південній Туреччині, як випадову базу. Бути бо в Римі і не бачити Папи, це те саме, що бути в Туреччині і не бачити руїн Трої.

Діяльність 71-го Відділу СУА в Джерзі Сити

На загальних зборах у грудні 1986 року вибрано нову управу в такому складі: Г. Білик — голова, К. Коць — заступниця, Г. Гаврилюк — секретарка, С. Мацях — касирка, референтки: Х. Каних — опрганізаційна, Н. Ковбаснюк — культ-освітня і імпрезова, А. Вішка і С. Білоус — суспільна опіка, А. Сибі — зв'язків, П. Шеремета — господарча; контрольна комісія: С. Штомпіль — голова, С. Цьолко і М. Куца — члени.

Відділ має 37 членок, деякі з них є членами Українського Музею в Ню Йорку та майже всі передплачують видання СУА журнал „Наше Життя". Відділ є членом і меценатом Українського Музею. Членки Відділу охоче помагають у загальній праці громади — в пікніках, фестивалі при Українському Народному Домі та нашій парохії, співають у церковному хорі, помагали під час спільного свяченого та у спільній просфорі, яка започаткувала цьогорічне святкування 100-ліття нашої церкви. Праця у нашій громаді проходить гармонійно і дружньо задля взаємної співпраці місцевих організацій.

Відділ щорічно влаштовує передвеликодній базар і осінню забаву, з чого черпає фонди для допомоги українським родинам у Бразилії, Польщі та Арґентині. Висилаємо пачки з одягом і книжками до Бразилії, допомагаємо бабусі у Польщі фінансово, членка Відділу оплачує стипендистку у Бразилії, даємо на „Рідну Школу", інвалідів, на семінарію у Стенфорді, на відновлення манастиря на Лемківщині, на покриття коштів пересилки награних платівок і вишивок для дітей у сиротинцях. Членки суспільної опіки відвідують членок і не членок у домах, шпиталях і старечих домах з подарунками в часі великодніх і різдвяних свят. Пишемо святочні побажання до старших членок, а кожну членку в часі року вітаємо карточкою з нагоди уродин чи іменин. Культурна праця за діловий рік була досить обширна. Відділ влаштував виставку писанок у міській бібліотеці, мав мистецьку виставку на етнічному фестивалі стейту Ню Джерзі, де продавав також печиво.

Членки численно брали участь у святочному марші усіх національностей з прапорами з нагоди 100-ліття Статуї Свободи. Відділ рівнож склав пожертву на відновлення Статуї. Членки Відділу беруть участь у Дні союзянки на Союзівці. Цього року доня нашої членки Тамара Сибі дала цілий ряд показів дитячого вбрання, включно з вишивкою. Ми щиро витали нашого о. пароха Романа Мірчука на бенкеті з нагоди його 10-літнього ювілею священства. В часі чорнобильської катастрофи в Україні вислано 90 листів до конґресменів, сенаторів та американських державних представників. Також пишемо в різних справах, які стосуються американських державних представників. Теж пишемо в різних справах, які стосуються несправедливого поширення про українців, до американських представників.

29-го березня 1987 року Відділ влаштовував свято вкладу жінки в історію України. Свято відкрила голова Г. Білик коротким вступним словом та попросила о. Романа Мірчука до слова, який відкрив свято молитвою і виголосив дуже цікаву доповідь про княгиню Руси-України св. Ольгу та про ряд жіночих постатей з історії Церкви. Надзвичайно цікава і інформативна доповідь захопила присутніх, за що вони винагородили доповідача численними оплесками. Г. Гаврилюк відчитала дуже гарно опрацьовану доповідь власного пера про вклад жінки в історію України. Нова членка нашого Відділу Марійка Фесьо, заспівала пісню в супроводі бандури „Весна була", слова Лесі Українки. Н. Ковбаснюк відчитала зворушливий вірш „Сестрам в Україні". Свято закінчено відспіванням гимну СУА.

Присутні мали нагоду оглянути розложені на двох столах видання СУА, різні матеріяли і брошурки Українського Музею та працю Відділу в альбомах і різних матеріялах за 29 років. На стінах були розвішені знімки ув'язнених жінок в Україні. Посередині залі пишався чудовий образ святої Ольги, удекорований київським тканим рушником з України. Це свято започаткувало святкування 1000-річчя Хрищення Руси-України. Союзянки ще довго гостили присутніх кавою і солодким, і кожний з цікавістю оглядав праці Відділу.

Г. Б.

Український Великдень під американськими пальмами

Молода парафія Пречистої Діви Марії в Норт Порті, Фла., почала дуже святочно та дуже традиційно обходити цього року дні радости Воскресення Господнього. Тому, що Великдень припав на 19-го квітня за обома календарями, а до того в туристичному сезоні, церква ледве могла вмістити вірних на великодніх Богослужбах.

Святочний настрій почався вже у Квітну неділю, де за нашим старим звичаєм подбали добрі люди про лозу, яку привезли аж з Клівленду. Хоча Христа витали пальмовим листям, якого тут на Фльориді не бракує, але наш нарід звик зберігати батьківські звичаї, бо лоза пригадує йому його любу Україну.

Якраз 1-го квітня перебрав нашу парафію о. Омелян Наконечний, який старається зберігати нашу церковну традицію, а збіг обставин чи ласка Божа, обдарила нас перед святами аж трьома дяками.

І так Службу Божу св. Василія Великого у Страстний четвер і Великодню суботу відспівали вірні під проводом нашого місцевого дяка і піонера цієї церкви Стефана Саворського. Він вже випускник дяківської школи при св. Юрі у Львові та довголітній дяк на рідних землях, а тут в Америці колишній диригент хорів в Колчестері, Гартфорді, Ню Гейвені, Конн. та в Рочестері. Н. Й.

Утреню Святих Страстей Господа Нашого Ісуса Христа відспівав інж. Олександер Пришляк, голова Українського Патріярхального Товариства в ЗСА, що якраз в тому часі перебував тут на відпочинку. А він довголітній диригент хору „Діброва" в Гартфорді, Конн. Його милозвучний голос надав нашій церкві надзвичайно святочного настрою.

У Великодню п'ятницю знову дуже святочно відправили Вечірню та після трикратного обходу навколо церкви виставлено плащаницю. Тут знов ціла церква співала під проводом інж. Пришляка. У Великодню суботу, в год. 4-ій по полудні, відбулося традиційне свячення пасок під церквою, що нагадувало старшим рідний край, а молодих навчало наших святих, прадідівських звичаїв.

Воскресну Утреню і Служ бу Божу на Великдень співала ціла церква під проводом нашого „наймолодшого" дяка Григорія Жеребняка, який довгі літа дякував в Акроні, Огайо, а тепер пішов на пенсію і поселився у нашій парафії. Великодні відправи завершено спільним Свяченням, що його при готовило так уміло і смачно наше Сестрицтво.

Хоча так далеко від України, хоча нарід із різних околиць нашої землі, а до того ще й тут із різних місцевостей так Америки, як і Канади, то одна рідна церква так у час радости, як і в час горя, гуртувала, гуртує і гуртуватиме нас в одну нерозривну українсько-християнську родину.

Парафіянин

Обхід з плащаницею.

(Фота: Роман Іваницький)

Свячення пасок.

Баффало...

(Закінчення зі стор. 1)

тові до великого ювілею і так: від початку 1987 року о. декан М. Струць на хвилях етеру має кожної суботи півгодинну радіопрограму в англійській мові, темою якої є історія УКЦеркви. Він разом з о. В. Вербицьким нав'язав контакт з пресою та з проводом Римо-Католицької Церкви. На 17-го квітня 1988 року заплановано бенкет, а 15-го травня 1988 року в Конвеншен центрі відбудеться зустріч християнського і політичного світів, Служба Божа, мистецькі виставки, виступи молоді.

Об'єднаний хор всіх церков, під диригентурою Михайла Процешка, інтенсивно підготовляється до співаної Служби Божої.

Педагогічно-методична комісія при „Рідній Школі" в Баффало, яку очолює директор школи Надя Пікас, підготовляє відео-ленту з тематикою 1000-ліття Хрищення України в англійській мові. Н. Пікас, при вході до бібліотеки містечка Орчард Парк, Н. Й., влаштувала релігійно-мистецьку виставку, яку цілий місяць квітень оглядали відвідувачі бібліотеки.

НА НЕКОРИСТЬ

У статті М. Платковського п. з. „Наші тяжкі справи" („Свобода", ч. 94, 19-го травня ц. р.) треба читати: „І чи не буде так, що у випадку сумнівів справа буде вирішена так на некористь Дем'янюка, хоч це буде суперечне із прийнятими у цивілізованому світі засадами судівництва?" — Ред.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЮЛЯ БАЮС, член УНС Відд. 439-го ім. Е. Коновальця в Садбирі, Онт., померла 3-го квітня 1987 року на 53-му році життя. Нар. 1934 року в селі Севлюш, повіт Мукачів, Україна. Членом УНС стала 1959 року. Залишила у смутку мужа Костя, сина Олега і дві дочки Катрусю і Миросю та двоє внуків, маму, чотирьох братів Василя, Юру, Тоні і Михайла і чотири сестри Марію Жаклін, Анну і Елисавету. Похорон відбувся 6-го квітня 1987 року на Йорк семетері в Торонто, Онт., Канада.
Вічна Їй Пам'ять!
В. Зацерковний, секр.

ЛЮЇС МУШИНСЬКИЙ, член УНС Відд. 287-го Т-ва „Сини України" в Джерзі Сіті, Н. Дж., помер 4-го квітня 1987 року на 69-му році життя. Нар. 24-го листопада 1917 року у Філядельфії, Па. Членом УНС став 1947 року. Залишив у смутку синів Річарда і Люїза і доньок Арлен Ватт і Діяну Дженнінгс. Похорон відбувся 17-го квітня 1987 року на цвинтарі Сідан Меморіял Парк в Сідар Рапідс, Айова.
Вічна Йому Пам'ять!
Богдан Ясінський, секр.

ПЕРТО ЗАЛИБА, член УНС Відд. 137-го ім. Богдана Хмельницького у Вест Істон, Па., помер 21-го квітня 1987 року на 77-му році життя. Нар. 5-го липня 1910 року у Янові, Україна. Членом УНС став 1952 року. Залишив у смутку дружину Ірину і дочку Аню. Похорон відбувся 24-го квітня 1987 року на цвинтарі св. Духа у Вагнерсвиллі, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Стефан Колодруб, секр.

ВАСИЛЬ ТОВАРНИЦЬКИЙ, член УНС Відд. 458-го ім. С. Петлюри в Кіченер, Онт., помер 15-го березня 1987 року на 66-му році життя. Нар. 1920-го року в селі Бабино, Україна. Членом УНС став 1970 року. Залишив у смутку дружину Еву, сина Степана, дочку Марійку з мужем Д. Мартін, брата і сестру в Україні. Похорон відбувся 18-го березня 1987 року на цвинтарі Вудленд-Кіченер, Онт.
Вічна Йому Пам'ять!
Данило Пищ, секр.

ЙОСИФ ТОКАРЧИК, член УНС Відд. 163-го Т-ва „Єдність" у Філядельфії, Па., помер 18-го квітня 1987 року на 92-му році життя. Нар. 1894 року в селі Солина, повіт Лісько, Зах. Україна. Членом УНС став 1926 року. Залишив у смутку дружину Марію, брата Антонія з родиною, сестру Марію з родиною, сина Івана з родиною, дочку Анну, брата Михайла з родиною, шу родину в Україні і Америці. Похорон відбувся 22-го квітня 1987 року, на цвинтарі Вайтмарш Меморіял, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Теодор Дуда, секр.

ПАРАСКЕВІЯ ГОЛУБКА НАКОНЕЧНА, член УНС Відд. 372-го Т-ва ім. Івана Франка в Плейнфілді, Н.Дж., померла 19-го січня 1987 року на 86-му році життя. Нар. 7-го квітня 1900 р. в селі Дансиче, Рогатин, Україна. Залишила у смутку дочку Анастазію Татуга, Анну Мирославу Перрі, 10 внуків і 7 правнуків. Похорон відбувся 21-го січня 1987 року на цвинтарі св. Петра в Ню Бранcвик, Н.Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
Софія Лонишин, секр.

ОКСАНА РОБЕРТСОН, член УНС Відд. 146-го Т-ва ім. Івана Франка у Воррен, Миш., померла 1-го квітня 1987 року на 44-му році життя. Нар. 1943 року в Дітройті, Миш. Членом УНС стала 1943 року. Залишила у смутку матір Павлину, сина Данила, дві дочки Павлину і Петрусю; братів Миколу і Мирослава та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 3-го квітня 1987 року на цвинтарі св. Йосифа в Онекама, Миш.
Вічна Їй Пам'ять!
Г. Корб'як, секр.

НАТАЛІЯ ДОМІЦЕЛІЯ КОТИК, член УНС, Відд. 183-го ім. гетьмана Івана Мазепи в Дітройті, Миш., померла 19-го квітня 1987 року на 94-му році життя. Нар. 1894 року в Ярославі, Галичина, Україна. Членом УНС стала 1958 року. Наталія Доміцелія з Майбів Котик, вдова по інж. Василеві Котик, залишила у смутку дочки: Ярославу з мужем Романом Ковч, Олександру Фльорчук і сестрінщю Олену Раковську. Внуків: Юрія з дружиною Маріянною, Наталку з мужем Крегом і Романа, Богдана Фльорчук з дружиною Лесею. Правнуків: Стефанчика, Катрусю і Андрійка та приятелів. На бажання покійної присутні склали пожертви на українських сиріт у Бразилії. Похорон відбувся 22-го квітня 1987 року з похоронного заведення А. Градовського на цвинтарі св. Гробу в Савтфілді, Миш.
Вічна Їй Пам'ять!
Петро Залуга, секр.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!